

Polku talvien pelastamiseen

VAIKUTA POLITIIKKAAN
Jotta talvet voidaan pelastaa, koko yhteiskuntaa täytyy muuttaa. Käytä äänioikeuttasi ja äänestä vain ehdokkaita, jotka pitävät ympäristömme puolta. Kerro, että he menettävät äänesi, elleivät aja riittävän kunnianhimoista ilmastopolitiikkaa.

OLE ÄÄNESSÄ
Puhu ilmastomuutoksesta ystäville, perheellesi ja työtovereillesi sekä sosiaalisen median verkostoissasi. Ilmastoaktivismia ei ole ilman aktiiveja.

OPIKESKELE
Lue ilmastomuutoksesta netistä, kirjoista sekä luotettavista tiedotusvälineistä ja kerro oppimastasi muille.

ELÄ YKSINKERTAISEMMIN
Vähennä kulutustasi, älä osta mitään turhaa, käytä tavaroita uudelleen ja pidempään sekä kierrätä se mitä et enää tarvitse.

SYÖ ILMASTOYSTÄVÄLLISESTI
Syö kasvispainotteisesti ja vältä eläinperäisiä tuotteita, älä heitä ruokaa roskeen ja suosi vastuullisesti tuotettuja elintarvikkeita.

MATKUSTA FIKSUMMIN
Matkusta lähelle, suosi joukkoliikennettä, valitse juna lentämisen sijaan ja jos lennät ole kohteessa kerralla pidempään.

ÄÄNESTÄ LOMPAKOLLASI
Suosi yrityksiä, joiden tuotteet ja toimintatavat ovat ympäristöystävällisiä ja joille ympäristöstä huolehtiminen on etusijalla.

POWin Heidi Kalmari: Äänestämällä voit vaikuttaa talvien tulevaisuuteen

Heidi Kalmari on Protect Our Winters Finland Ry:n hallituksen puheenjohtaja, ilmastoaktivisti ja Lumen jäljillä -tietokirjan kirjoittaja.

Terveisiä sinne pohjoisen lumille täältä vihreästä etelästä – eli Helsingistä! Tätä kirjoittaessani on enää kaksi päivää vuosittaiseen lumen päivään, jota vietetään Lumini nimipäivänä helmikuun 2. päivä. Helmikuun alku on yleensä ollut täyttä sydäntalvea, myös Etelä-Suomessa. Viime vuonna laskiaista päästiin juhlimaan kunnon hangilla, mutta nyt hyvästä alkutalvesta huolimatta nurmet jo vihertävät ja meri lainehtii vapaana.

Lunta voi totta kai vielä tulla, mutta on selvää, että tasaiset ja takuulla lumivarmat talvet ovat jo historiaa. Ilmastomuutokseen kuuluu reippaampi vaihtelu säätiloissa – ja samalla se, että lumetomat jaksot pitenevät.

Hankien hiipuminen on meillä suomalaisille valtava juttu. Ei ole kyse vain muutamien luminnokkaiden harrastusmahdollisuuksista, vaan elämäntavasta, kulttuurista, pohjoisen luonnon ekosysteemistä sekä lukuisten ihmisten elinkeinoista. Kaikille Ylläksellä asuville sekä siellä kävijöille tämä on varmasti täysin

selvää. Mitä tekisimme talvella ilman lunta? Millaiseksi muuttuisimme ilman lunta? Lumeton Suomi on mielikuvana surullinen ja vajaa, lumivalkea Suomi taas täynnä iloa, valoa ja monenlaista tekemistä.

Lumi yhdistää suomalaisia poikkeuksellisella tavalla. Talvien säilyttäminen on meille paras syy tehdä reippaammin ilmastotoimia – ja tänä keväänä ennen kaikkea myös äänestää tulevissa eduskuntavaaleissa. Nyt jos koskaan meidän on elintärkeää varmistaa, että uusi valittava eduskunta pitää lupauksensa hillitä ilmastomuutosta ja vie meitä määrätietoisesti kohti kestävämpiä elämäntapoja ja fossiilivapaata yhteiskuntaa.

Me POWissa uskomme, että äänestäminen on jokaisen lumitalven rakastajan tärkein ja vaikuttavin ilmastoteko. Onneksi emme ole näissä aatoksissa yksin. Talvien suojelemisen ja äänestämisen tärkeyttä rummuttavat tänä talvena monet muutkin, esimerkiksi Aktivistimurmut. Hekin tietävät, että talvien säilyminen on iso juttu sekä mummoille että lapsenlapsille. Siksi nyt tarvitaan tulevaan eduskuntaan sisua ja sitkeyttä ilmastotyöhön.

Eteenpäin, sanoi mummokin lumessa. Ja eikun äänestämään!

Heidi Kalmari

Äkäslompololainen Keijo Taskinen on riistabiologi, joka kirjoittaa, valokuvaa ja pyrkii katselemaan maailmaa eläinten, toislajisten ystäviemme, silmin. Hetkiä Keijon matkassa -sarja ilmestyy kevään jokaisessa Kuukkelissa.

Kundit kasvokkain

Dallailin jumalanhylkäämän erämaan kirotuimmassa kolkassa. Suo tuolla ja siellä, vetelä täällä.

Missään ei kettään, niin autiota kuin olla osaa. Vain meikä ja hurttu. Snaijaat varmaan kuvion?

Sanoinko autiota? Unohdin jäljet. Riekköjä, jäniksiä ja tuoreet sorkanjäljet. Isot. Yhtäkkiä bongasin jotakin 50 metrin päässä. Harmaanruskeaa, suurta... kivenjätkäle? Mutta sillähän on nuppi – hirvi! Ihan sairaan kokoinen! Kaali keikkui ryteikön yllä kuin kirahvilla konsanaan. Sarvissa 14-piikkiä. Vau!

Jähmetyin. Olin tuulen alla – sälli ei siis sniffannut meitsiä. Tyyppi otti iisisti; tsuppaili pöpelikössä ja popsi puskaa. Kunnepiskini laukkasi paikalle.

Toska räksytti ja kirmasi rehvakkaana sonnin ympäri. Jäbä otti nokkiinsa: painoi päänsä ja puhisi. Kuin raivo härkä areenalla.

No, Toska kuuli järjen äänen ja otti tassut allensa. Pinkoi tuhatta ja sataa luokseni turvaan.

Sarvihemmo dallasi perässä. Meitsiä se ei vielä kukaan vainunut, luuli varmaan kannoksi tai joksikin.

Sen teki selvästi mieli pyyhkiä jollain onnettomalla lattiaa. Näyttää taivaanmerkit. Tai helvetin.

Jatkoin patsastelua. Sankari oli jo niin lähellä, että snadit jutut näkyivät. Etujalassa paistoi törkee ruhje. Oli vissiin ottanut pataan tapellessaan friiduista. Ymmärsin yskän, vähempikin pistää vihaksi.

Siisteintä olivat ögat. Hmm... Aika snadit. Itseään täynnä. Punaiset. Kuukkuiset.

Ja toljottivat meitsiä 25 metrin päästä. Meininki kuumotti. Tuli fiilis, että kohta tsekataan, kuka on kuka.

Toska kokosi ittensä. Ryntäsi urhon luokse. Ulvoi. Pinkoi takaisin taakseni piiloon.

Sonnin mitta täyttyi. Ensin paloi pinna; sitten kärehtivät käämit.

Painoi päänsä. Pärski. Kuopaisi kerran maata. Toisen. Ja singahti vauhtiin. Suoraan kohti.

Tuli puron yli että heilahti. Puskat lakosivat kunniakujaan. Kingille tietä! Hetkessä kruunupää oli kymmenen metrin päässä.

Punainen pyyhe ja lapinleuku jäivät kämpälle, joten hiffasin, että oli mentävä gandhi-linjalla. Väkivallatonta vastarintaa kehiin siis.

Viisi metriä. Räkää pärskyi buutseilleni. Märehtijäkaasut lemusivat. Kors-to kohosi ylläni kuin tuomiokirkko.

Nyt riitti. Rajansa kaikella. Kaiffari astui meitsin tontille. Kolme metriä on hyvä etäisyys pitää kaikkeen, mitä ei halua iholle. Toiminnan aika.

Tsiigasin uhotelijaa silmiin. Kohotin käteni ja huudahdin: – Peace brother!

Kaksi metriä. Jätkä veti liinat kiinni. Lukitsin katseen, taputin sydäntäni ja jatkoin: – Jou, relaa, rispektiä pliis.

Mahtisonni ja meitsi. Sen hampaanvälit kaipasivat puhdistusta. Maailma pysähtyi. Yhdeksi kristallinkirkkaaksi sekunniksi. Olin ikuisuuden aidosti läsnä. Universumin keskipisteessä. Aika on suhteellinen käsite.

Uskomattoman ketterä käänös. Kadehdittava kiihdytys. Kolme sekuntia ja kundi oli kadonnut. Kuin taikuri olisi napsauttanut sormiaan. Simsalabim.

Istahdin ja nauroin. Toska haukkui voittajana. Tilanne oli ohi. Sanoinko ohi?

Kätkössä se on. Tatuoituna sieluuni; katsottavissa milloin vaan.

Aika on suhteellinen käsite.

Kirjailija ja toimittaja Kari Kaulanen on syntynyt Äkäslompolosta. Hänen käsialaansa ovat muun muassa Kuuramäki-trilogia ja Riemuliiterin historiikki. Kaulanen on myös yksi Kuukkelin aikaisemmista omistajista ja päätoimittajista. Mie ja matkailu -sarja ilmestyy jokaisessa kevään Kuukkelissa.

Markiisin matkassa, osa 2

Markiisin elokuun 1974 keikka Ylläs-Motellissa ei jäänyt ainuaksi. Vaikka meän soittoaijot ei olleet lähelekkään parasta A-luokkaa, innostus ja usko omaan osaamisheeen korvasit net. Tärkeintä oli, että yleisö tykkäs. Ja ko yleisö tykkäs, myös talon omistaja tykkäs. Se taas tiesi meile uusia keikkoja.

Mettävainion Simo oli omanlaisensa persoona. Kerran, ko met olimme tauvvola, se tuli keittiöhön ja vilkasi seinällä olevaa hyllykköä, että ”mikä se tuola on?”. Se otti ylimältä hyllyltä ruskean käärön ja sano, että tätä hän on hakenukki. Siinä oli jonku päivän kassa, nelisen tuhatta markkaa.

Simppa, joksi sitä ruukathiin tuttavallisesti kuttua, valitti kerran siitä, että asiakhaat varastavat astioita. Se aiko kaiveruttaa kahvipannuitten ja muiitten pohjiin, että ”VARASTETTU YLLÄS-MOTELLISTA”. Takuula asia harmitti häntä, mutta luulen kuitenkin, että se oli enämpi simomaista huumoria ja jäi pelkäksi puhheeksi.

Semmosinna iltoina, ko Simppa oli ittekki viihtheelä, se ylheensä viimisen valsin aikana käveli huuliharpun kansa meän tykö ja sano soittavansa kappalheen Neitonen lähtheelä. Ja soitti kans.

Yleisö tietenkin taputti, ja Simppa siihen: ”Otetaan ylei-

sön pyynnöstä sama uutelleen.” Se sopi tietenkin meile paremin ko hyvin.

Joskus myöhemmin, ko met kuukauvven päätheeksi siiryimä Olokselta Ylläs-Motehliin, met olimme sopihneet Simpan kansa, että tulema suohraan viimisen Olos-illan jälkheen. Kesäaamu oli varhmaan jo kolmen kiepheilä, ko met kaarsima motelin ovele. Simppa oli vastassa ja vähä kätynä. Tietää sen, ko oli joutunu meän takia valvomhaan.

Eise kuitenkinhaan meile suohraan sanonu mithään, ko asia oli etukätheen sovittu. Sen siihaan se puhu etelisestä orkesterista, joka oli tahtonu ittelensä pu-

helinta. Simppa ei ollu antanu. ”Mitä tekevät amattimuusikot puhelimella”, se murrasi ja toisti amattimuusikkaa monta kertaa. Soli varhmaan Simpan hienovaranen tapa sanoa meilekki, että met olema hänen työntekijöitä emmäkä mithään taiteilijoita.

Kaiken kaikkiihaan mulle – ja varhmaan meile kaikile – jäi Simpasta myöntheinen ja mukava muisto. Mie en tietenkhään muista, kuinka monta kuukautta met kaikkiihaan Ylläs-Motellissa soitima, mutta aika monta niitä oli, ja palkkaki kihosi reilusti ensimmäisestä keikasta.